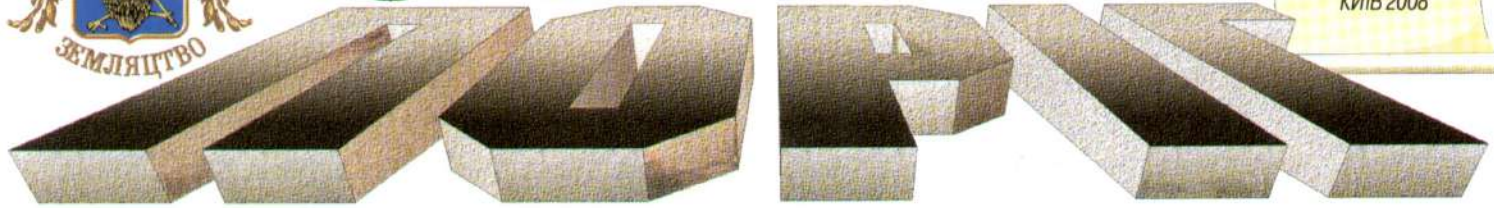

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

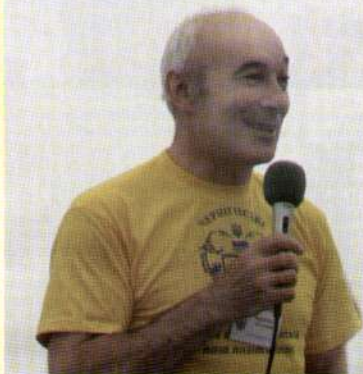
ЧАСОПИС
РІК ВИДАННЯ 2002
ЧЕРВЕНЬ
Число 6 (78)
КИЇВ 2008

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

ЗЕМЛЯЦТВА УКРАЇНИ – РІДНИЙ СТОЛИЦІ

В рамках відзначення Дня Києва у Центральному парку культури та відпочинку біля арки Дружби народів відбулася громадсько-творча акція «Земляцтва України – рідній столиці».

ВОНА проводилася Головним управлінням з питань внутрішньої політики Київської міської державної адміністрації спільно з Координаційною Радою земляцтв областей України та Автономної республіки Крим задля розширення партнерських стосунків між міською владою та земляцтвами України у м. Києві, обміну досвідом у сфері розвитку регіонів. Земляцкі товариства працюють поза політикою, втілюючи в життя через різноманітні заходи принципи єднання усієї України, яка є єдина й неподільна. І ця акція недаремно проходила біля арки Дружби народів. Земляцкі рух в Україні – своєрідне явище у житті суспільства, яке свідчення об'єднаних прощів, вияву споконвічного прагнення українців до єднання та спільної праці на благо народу. Земляцтва сповідають, що у любові до рідного краю усі рівні – незалежно від доходів, освіти, віку, політичних переконань.

На святі всі земляцкі організації мали свої намети, де київські, гості та земляки могли отримати інформацію щодо сучасного життя областей та роботи земляцтва, побачити вироби майстрів народної творчості тощо. На концертному майданчику біля арки проходили творчі презентації виконавців всіх областей та незвичайні мандрівка-концерт мальовничими куточками України. Окрім цього, у центральному наметі протягом свята відбувалися презентації всіх земляцких товариств, де люди могли ознайомитися з їхньою роботою, зустрінуться із знайомими людьми регіонів.

Свято почалося із прес-конференції керівників міської влади та земляцтв областей України. Наше земляцтво представляв голова Ради Віктор Ткаченко, Дніпропетровське – Дмитро Ахромій, Закарпатське – Микола Бідала, Полтавське – Маріна Бурмака, Одеське – Володимир Романюк, Сумське – Катерина Безкровна, Херсонське – Андрій Снігач та інші. З привітальним словом виступили начальник Головного управління з питань внутрішньої політики Київської міської державної адміністрації Віктор Гончарук, нинішній координатор земляцтв України,

перший віце-президент міжнародної громадської організації "Луганське земляцтво" в м. Києві Михайло Галіч, президент міжнародного громадського об'єднання "Водинське братство", академік Національної Академії наук України, голова Національної ради з питань культури і духовності, директор Інституту літератури НАН України Микола Жулинський. Виступаючи привітали всіх з Днем Києва, акцентували увагу присутніх на тому, що всі земляцтва поза політикою і проводять об'єднану лінію між усіма областями, показують, що таке дружба і побажали всім працювати на благо України. Далі на концертному майданчику біля арки Дружби народів відбулося урочисте відкриття свята, де з доповідями виступили ті ж самі особистості, що відкривали прес-конференцію.

Віктор Гончарук від Київської міської влади, міського голови привітав гостей із Днем Києва. Михайло Галіч за дорученням керівників земляцтв теж привітав усіх присутніх зі святом, побажав наснаги та здоров'я, щоб над Україною завжди було чисте небо. Далі пан Михайло зазначив: – Земляцкі рух все активніше набирає обертів. Підтвердженням цьому є нинішня подія. 21-22

версія у столиці вперше буде проведено День земляцтва, який підтримував Президент України. Від всіх областей України, представлених у Києві, нині буде показано таланти, які є в регіонах, а в наметах – життя земляцтва та областей, які вони представляють. Саме це свято є початком Дня Києва. З'єднаємося ж в одну міцну державу! Микола Жулинський у своєму привітанні акцентував увагу присутніх на наступному: – Київ – дивовижне місто, яке посвячує усіх глибокою пам'яттю про наших предків, тих, хто творив на цій землі, і наше майбутнє. Це місто є справді столицею східнослов'янського християнства, православ'я, місто, яке об'єднало і єдиє нині всі земляцтва великої України. На святі збиралася представники кожного куточка України, які є киянами, але у той же час хочуть піднести нам кожний свою частинку

рідного регіону. Згадуючи, презентацію факсимільного видання Пересошницького Євангелія, яке здійснила Українська Православна Церква, хочу зазначити, що вона є для всіх нас дорогою. Саме на ній складають клятву наші президенти. Думаючи про свою Рівненщину і маленьке містечко Пересошниця, яке нині ледве виживає, згадаю, що немає тої його слави, що колись була, його фортеці, через ворота якої дочка Ярослава Мудрого їхала до Франції, щоб стати дружиною французького короля, немає монастиря, де було написано це Євангеліє. Про Пересошницьке Євангеліє загадав, тому що у кожному куточку нашої землі є такі цінності, які є цінностями кожного українця і всієї нашої країни. І ради цього всі земляцтва нині активно працюють, щоб наблизити цінності свого краю до верхинного осягнення всіма українцями краси і духовної сили культурних надбань. Більше того, ми всі прагнемо того, щоб про нас знав і світ. Багато із наших земляцтв є міжнародними і об'єднують українців інших країн світу. Оця свята справа єднання і порозуміння, консолідації українства є обов'язком всіх земляцтв столиці. Дуже приємним є те, що тут, у Києві, завдяки міській владі та ініціативі земляцтва, передусім Чернігівського і Луганського, ми сьогодні усі разом. Давайте будемо пізнавати один одного, кожну частинку нашої землі України, радіти успіхам, об'єднуватися красою і талантами наших людей. Саме із любові до свого рідного гізда, рідної хати, мальовничої природи, звичайн народу формується національна ідентичність. Вей країні творить одну велику могутню Україну. Немає жодного куточка, який би не формувал новий образ України, країни, яка матиме достойне місце серед усіх народів землі. Переконаний, що від нас самих залежить, щоб ми були сконсолідовані, єдині і будували справді велику Україну. Радо вітаю всіх зі святом і бажаю усім ближчого споріднення один з одним, а тоді будемо ближчі і самі до себе.

**У ЧЕРВНІ
СВЯТКУЮТЬ
СВІЙ ЮВІЛЕЙ:**

ПАПЕНКО Микола Федорович – 70-річчя. Народився 20 червня 1938 року в селі Вороньки Бобровицького району. Був заступником голови комісії з питань поновлення прав реабілітованих Київської міської ради. Головний спеціаліст.

ПЛАСТОВЕЦЬ Анатолій Тарасович – 70-річчя. Народився 23 червня 1938 року в селі Кобижча Бобровицького району. Старший інспектор приймальних локомотивів „Укрзалізниця”.

Почесний залізничник.

ЗУБЕЦЬ Петро Іванович – 65-річчя. Народився 15 червня 1943 року в селі Нова Басань Бобровицького району. Працює заступником директора ВАТ „АТП-0904”.

КРАНОВ Анатолій Олексійович – 60-річчя. Народився 2 червня 1948 року в селі Браниця Бобровицького району. Працював в правоохоронних органах. Нині – голова Київського відділення Міжнародної Поліцейської Академії.

Обирався депутатом Київради. Полковник міліції.

ЕРМОЛЬЧЕНКО Людмила Лаврентіївна – 60-річчя. Народилася 12 червня 1948 року в місті Ніжин. Працює директором Ніжинського училища культури і мистецтв.

КАПЛЮЧЕНКО Михайло Миколайович – 60-річчя. Народився 15 червня 1948 року в селі Петрівка Херсонської області (рідня з Чернігівщини). Президент благодійної організації благодійного фонду „Рокінгхорс”.

Нагороджений орденом Іллі Муромця III ступеня.

КОЛЬЦОВА Надія Тимофіївна – 60-річчя. Народилася 16 червня 1948 року в селі Антонівка Варвинського району. Працює бібліотекарем в селі Требухів Броварського району.

КЛИМЕНКО-МУДРИЙ Віктор Степанович – 60-річчя. Народився 17 червня 1948 року в селі Гмирянка Ічнянського району. Працює начальником відділу іпотечного кредитування АКБ „Персональний комп'ютер”.

ДОЦЕНКО Людмила Порфіїлівна – 60-річчя. Народилася 22 червня 1948 року в селі Нова Басань Бобровицького району. Приватний підприємець.

ОЛЕКСЕНКО Валерій Вікторович – 60-річчя. Народився 24 червня 1948 року в селі Мала Дівичя Прилуцького району. Пенсіонер.

БОНДАРЕНКО Валентина Андріївна – 55-річчя. Народилася 25 червня 1953 року в місті Козелець. Займалася журналістською діяльністю. Нині – директор творчого об'єднання ДТРК „УТР”.

Дорогі земляки!

Рада товариства “Чернігівське земляцтво” сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім нев'янучого здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротворства в ім'я рідної землі.

Невтішно печально, що неочікувано і передчасно завершив своє земне життя й відійшов у вічність Борис Васильович Іваненко.

ЛЮДИНА ЖИВЕ,

Мені довелося понад 40 років знати, спільно працювати і дружити з цією мудрою, талановитою і доброю людиною. У своїй трудовій діяльності він виявив неабиякі творчі здібності журналіста, працюючи в засобах масової інформації, організатора і керівника на посадах голови Державного комітету телебачення і радіо, завідувачого відділом культури ЦК Компартії України та начальника Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України, а також у громадському об'єднанні - Раді товариства «Чернігівське земляцтво», де він працював до останніх днів.

Вірнею долю нас звела у 1966 році в кабінеті завідувачого відділом пропаганди і агітати ЦК КПУ Швеція Георгія Георгійовича. Нам двоє було доручено швидко і скласти перелік всіх пам'яток і монументів, споруджених у радянський період в містах і селах України. За погодженням з Міністерством культури УРСР і Держбудом УРСР виніс пропозиції про продовження проектування і спорудження

вича - це його благоговійне захоплення мистецтвом, зокрема народною творчістю. Мені доводилося багато разів бувати з ним на різних етнографічних багатках (виставках, ярмарках, рідзівних святах тощо), що проводилися в Музеї народної архітектури і побуту в Пирогово, на околиці Києва, а також на Сорочинській ярмарці на Подгішшині. Він завжди любив вести розмови безпосередньо з народними майстрами, допитуватися про ту таку творчість, що породжує шаріну красу. Га, мабуть, чи не найбільше його притягували хорові колективи. Він знав багато пісень, сам гарно співав, часто був ініціатором - заступником.

З-поміж усього доброго, сподіяного Б.В. Іваненком, хочу згадати про його численні біографічні приховані париси, присвячені тим людям, яких він знав, спілкувався і поважав. У них вкладені автором сердечне тепло, повага, доброта і чимало влучного гумору. Ось кілька рядків із присвяти письменнику Юрію Мушкетнику до його ювілею.

**ДОПОКИ ПРО НЕЇ
ПАМ'ЯТАЮТЬ**

пам'ятників, робота над якими була припинена за вказівками М.С. Хрушова під час його боротьби з надмірностями у будівництві і архітектурі. На підставі підготовлених нами матеріалів було прийнято Постанову ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР «Про порядок проектування та спорудження пам'яток і монументів» № 606 від 12 серпня 1966 року. Працюючи уже в 80-х роках у відділі культури ЦК КПУ, Борис Васильович з гордістю згадував, що ми були «першим», хто склав облік існуючих пам'яток і в справі продовження спорудження нових.

Б.В. Іваненко щиро любив і ніколи не забував свого рідного краю – Спиринці. Мешкаючи останні понад сорок років у Києві, він постійно навідувався до своєї рідні, підтримував зв'язки з друзями, допомагав землякам у вирішенні багатьох життєвих проблем. На його прохання й долучався до створення музейної експозиції у сільській школі, де вчителював його батько; сирив у спорудженні пам'ятника загиблим односельчанам на фронтах Великої Вітчизняної війни. Він виявив ділову активність у створенні в 1989 році музею - садиби композитора Левка Миколайовича Ревуцького в селі Іржавець на Чернігівщині і взяв участь у святі відкриття цього оазису культури разом із своїм другом Леонідом Палаженком - першим секретарем Чернігівського обкому партії, який чи не найбільше долучався до цієї справи.

Хочу згадати ще про одну рису Бориса Васильо-

*«Він гострий полеміст і оптиміст,
І суть його земляцтва від Антея.*

*... А роки мчать, мов по степу вітри,
Не зупинити, не стримати того лету.*

*Так хай живуть високих слів майстри
По образу й подобию Мушкетя!*

Мені відомі десятки таких присвят і думается, що доброю пам'яттю йому була б видана збірка цих творів. І це цілком під силу товариству «Чернігівське земляцтво». До того ж, чимало загублених Борисом Іваненком Пегаса відбулося на сторінках щомісячника товариства «Отчий поріг».

І хоч Бориса Васильовича не стало повесні, але хотілося б навести рядки, близькі за змістом, адресовані ним в останню путь скульптору О.О. Ковалюва, який відійшов за вічну межу взимку:

*Пори зруйнованої негожі,
Через промерзлий рубікон,
Пішов художник іскри божої
У вічний спокій, вічний сон.*

То нехай же Веснишний дарує автору наведених рядків вічний спокій, а всі, хто його знав, мають зберегти добру пам'ять. Бо, як стверджував письменник Іван Бунін: «Венець кожної людської життя єсть пам'ять о ній, - виснаже, що обімають чоловіку над его гробом, это память вечную».

Дмитро ЯНКО

ЯКОВЧЕНКО

Таким був девіз справді народного святого, яке відбулося в Прилуках – місті народження славетного українського сміхотворця.

З НАМИ

Здавалося, всі мешканці його заповнили центральні вулиці й майдани, зранку звучили переливисті народні пісні, юрмилися старе й мале в передчутті чогось незвичайного. Ще б пак! Адже до свого міста повертався той, чье ім'я лебуло на устах мільйонів шанувальників театру й кіно, лебуло на устах випереджали самого їх творця. На жаль, одна із них упродовж багатьох років заважала утвердженню славного імені в духовному ареалі малої батьківщини Миколи Федоровича: як не намагалися патріоти міста ставити питання перед його тодішніми зверхниками бодай про надання назви одній із вулиць його імені, відповідь була одна – ми не можемо це робити на честь якогось п'янички. Ніби хтось із верштелів долі міста плячив із великим актором, ніби в повазі до Бахуса тільки й суть заслуг дійсно народного артиста перед народом.

На щастя, прийшли нові часи, коли народне волевиявлення ламає владні грати і атлюється в реальні факти. Один із них – заснування заклади зусиллям прилучан із нашого столичного земляцтва – і в першу чергу його керівникові Павлу Кривоносу та невтомній березині земляцької пам'яті Ірині Матяш – Всеукраїнського конкурсу акторської майстерності імені Миколи Яковченка. Якого святого трагедного дня на Миколино свято, коли завдання зусиллям десятків людей має постати образ великого сміхотворця XX століття.

Велика група гостей свята – а серед них і добрі товариства нашого громадського об'єднання на чолі з Віктором Ткаченком – пішла вручення хліба-солі простусе сирого вулицю до Театральної площі. Останнім часом не влізало самі прилучані, котрі не часто полишають околиці: простір перед Будинком культури викладений плиткою, обидва його боки обрамлені гранітними терасами. І якщо всю цю красу можна відразу ж оцінити, то пам'ятник акторові від Бога поки що чекає часу своєї з'яви на людські очі, накритий білою полотною. А тому на нього час від часу позирають сотні прилучан, учасників мітингу, прислухаючись до промовців.

Дорога прилучка громадо, шановне зібрання, – сконцентрував увагу людей перший промовець, міський голова **Юрій Беркут**. – Сьогодні ми збралися на оновлений Театральний майдан для того, щоб відкрити пам'ятник нашому славетному землякові, володарю стійкої смілки Миколи Федоровичу Яковченку. Він був найнароднішим із заслужених і найзаслуженішим із народних, як говорили його сучасники. Мені пришло, що це свято відбулося завдяки нашому земляку, почесному громадянину Прилуки **Юрію Вікторовичу Коптеву**, справжньому меценатові-патрісту.

Дуже важко мені виступати, – признався Юр. Коптев, вийшовши до людей. – Бо перед рідними треба завжди виконувати свої зобов'язання. Здається, впродовж двох останніх років я виконую їх як можна. Але я хочу теж подякувати всім за підтримку – і столичному Чернігівському земляцтву, і керівництву міста, і всім вам, добрі люди. Я ж постараюсь і далі робити все для того, щоб місто піднялося на вищий рівень. Спасибі всім вам за те, що допомогли вернути сюди ту людину, яка давно тут не була! Яковченко заслужено повернувся додому, і тепер ви щодня можете з ним спілкуватися.

Додало урочистості коротке нагородження групи будівельників та активістів, причетних до Миколино свято. І як приємно було почути в чималому списку прізвищ наших активістів – доктора історичних наук **Ірини Матяш** та художника, Лауреата Національної премії України ім. Т.Шевченка **Олександра Івахненка!**

А до слова вже прилучається перший заступник голови обласної адміністрації **Георгій Черниш**. – Сьогодні для прилучан, усіх українців пам'ятний день – до нас повернувся Микола Яковченко. Мають, всі 250 ролей, що він зіграв на сцені і в кіно – це життя народу. Прилуку, любов до своєї малої батьківщини. Хочу подякувати він імені голови обласної адміністрації **Юрію Коптеву**, **Володимирі Чепелю** за пам'ятник. Подякувати всім вам за збере-

ження пам'яті. Хтось буде порівнювати Яковченка з Габеном чи Фернандесом, а для мене він справний син свого народу. Любите свою Україну, будьте вірні їй!

З таким словом звернувся до прилучан народний депутат України **Олег Ляшко**, лідер політичного об'єднання «Свобода» **Олег Тягнибок**, заслужений артист України і член нашого земляцтва **Борис Харитонов**, доктор мистецтвознавства **Ігор Бедін** з Києва. Так творився не лише колективний образ М. Яковченка, а й світ сучасної України, яка, незважаючи на всі перешкоди, всетаки утверджується в державній маєстаті.

І тому таким зворушливим був момент відкриття пам'ятника акторові, коли **Юрій Беркут** та **Юрій Коптев** обережно зняли полотнину з нього, коли кризь тісне нуртування людей важко було пробитися навіть запозитим журналістам, яких було чимало. Справді, Микола Яковченко повернувся в Прилуку без полпезності, як і в Києві, в товаристві свого улюбленого пса **Фан-Фана**, хоча мав постати на по-

вен зріст на бажання шанувальників монументів. Так, ніби присів на хвилинку перепочити та й поганяти на рідне місто. Дехто може й закинути скульпторові **В. Чепелю** та його сину **Олексію** у варіантності образу, але прилучний Яковченко виглядає в місті дуже природно, особливо щано.

Шановне панство, – схвилював-

талановиті і переможці серед нас. Гадається, що цей день запам'ятається групі переможців конкурсу – адже саме на великому святі було вручено дипломи та цінні подарунки самодіяльній акторці народного театру з Прилуки **Оксані Швець** (I місце), **Денису Степаненку** (II місце), **Валерію Котеленцеву** та **Олександрі Литвині** (III місце). Адже сам великий актор благос-

лосла розпоршилася імпровізована президія серед сотень людей, найбільше їх гуртувалося біля пам'ятника, там мені вдалося на решті прорвати тісне кільце прилучан і перекинутися кількома фразами з героєм дії **Юрієм Коптевим**. Він разом з іншими шановними гостями встиг вручити Почесні грамоти будівельникам, які найбільше відзначилися при реконструкції площі. На місці прохання представитися він відповів: просто житель Прилуки, а в Москві генеральний директор будівельної компанії.

Ми уважно стежили за Вашою меценатською діяльністю в земляцтві. Ми вже писали про Вас. Як Ви уявляєте собі подальше співробітництво з нашим земляцтвом?

По-перше, з столичним земляцтвом ми вже працюємо, театральний проєкт М. Яковченка потребує підтвердження. Про інше стане відомо ближчим часом.

Чи часто загадували Прилуку, наприклад, в далекому Хабаровську?

Будь-яка людина на чужині завжди свою малу батьківщину. Я теж часто загадував свої Прилуки, які зігрівали душу й пам'ять. Вони й зараз для мене святе. Саме в них прагну робити добро.

А тим часом Прилуку гриміли музикою, людськими голосами. Повсюдно працювали виставки народних промислів, у Будинку культури грав Київський молодий театр, на естрадній сцені виступали майстри з Чернігова та багато інших. А коли над містом розквіт барвистий святковий феєрwerk, численні гості були вже в дорозі. Іхав і я та згадував, як десь у сімдесятому році минулого століття до Спілки письменників раптом зачистив Микола Федорович. Приходив до заштанованого конференц-залу, де працювали ми зі **Станіславом Тельником**, вітався, розгортавав довгі поли домашнього халата, і тоді на світ з'являлася обшукана гітара. Розмова справжня починалася тільки після того, як хтось із нас біг через вулицю Орджонікідзе по пляшці портвейну. Пригубивши першу склянку, Микола Федорович починав серію оповідок у такий манері, що забувалося все на світі. І про те, як Бронік Бучма бив його та інших акторів хлявками: чобіт на фронті за те, що трохи

довляв юнь на творчі звернення. Офіційні дипломи вручив проєктор Національного університету театру, кіно і телебачення ім. К. Карпенка-Карого **Петро Кравчук**, а це вже багато значить у творчій долі коник талантів, бо око досвідченого педагога вже, мабуть, «вимітило» майбутніх студентів.

Було що сказати на велелюдню-

но започаткувала другу частину мітингу **Ірина Матяш**. – У кожного є своя доля. Одна надзвичайно дорожа мені людина сказала нещодавно, що долі потрібно допомагати. Це шкелетна справа. З вірою в неї ми розпочали конкурс імені Миколи Яковченка. Два роки тривав цей марафон, коли напередодні виходу книги «Сміхотворець Микола Яковченко» ми звернулося до скульптора **Володимира Чепелю** за проханням створити пам'ятник. Вперше були в майстерні разом із забуленим **Борисом Івахненком** та **Бавеном Калінін**. Домовилися про все, лишалося добути кошти. Тут ми повинні низько поклонитися **Юрію Коптеву**, Добре, коли людина має в душі святість і дарує свято нам. Я вірю, що й діти, які взяли участь у нашому конкурсі, гідно понесуть далі естафету **Миколи Федоровича**. Вони справді

моя святі й голови столичного Чернігівського земляцтва **Вікторів Ткаченку** – адже саме в його середовищі зароджувалися як не всі ідеї по вшануванню великого актора.

Дві години тому навіть для мене не виявилось місця в автобусі, настільки багато бажуючих було приїхати на свято, – пожартував **Віктор Вікторович**. – Сьогодні всі ми з вами. А голова Прилучного осередку земляцтва **Павло Кривонос**, почесний громадянин вашого міста, та **Ірина Борисівна** взагалі зробили все для того, щоб відбувся конкурс акторської майстерності, щоб народилися це велике свято.

На підтвердження поваги до прилучан з боку земляцтва було повідомлено, що воно дарує міському Будинку культури сучасний комп'ютер.

перебрали перед зустріччю з самим **Микиткою Хрущовим**, зате як вони, тоді блискуче зіграли, і про зустріч з нашими драматургами та інше. А насамкінець брав до рук гітару і неповторно імпровізував, доки в високих коридорах не озивалися кроки спільняцької челяді, що свідчило: незваром нам прибути чи то **Олесь Гончар**, чи **Юрій Збанацький**, а керівництво могло й не потерпіти ранні візити актора. Так тривало добрий два тижні.

Але так тривав в мій пам'яті довший. Бо то були уроки великого майстра. Майстра, який повернувся додому.

Леонід ГОРЛАЧ

Фото **Олексія КАЛІНА**

ЗЕМЛЯЦТВА УКРАЇНИ — РІДНИЙ СТОЛИЦІ

< 1

Після відкриття на майданчику розпочався концерт країнних естради, художніх колективів і зорек естради, які представляли усі області України, а на центральному майданчику проходили презентації земляцтва. У цьому активну участь взяли наші земляки Олександр Шокало, Дмитро Волох, Віталій Коваленко, Алла Гуртова, Микола Вошецький, Микола Борщ, Олександр Шевченко, Володимир Лузан із дружиною, Василь Устименко, Володимир Коваленко, Ірина Матиш, Євген Калін, Олександр Бічков, Олександр Орехович із дружиною, Микола Компанець, Наталія Земля, Олександр Наревський, Петро Медвідь, Наталія Постікова, Микола Купченко, Віктор Черненко, Володимир Пушкарьов, Валерій Буймістер, Владислав Кальний, Микола Халимоненко, Віктор Носач, Олександр Павленко та багато інших земляків. Зокрема, можна зазначити, що чернігівців було найбільше і вони у всякому активно підтримували свої презентації. Більш намету можна було послухати народних майстрів — Михайло Твердін, рідний дует «Благодать патхенія» у складі Ірини та Дмитра Головач. Активну участь у пропагуванні рідної Чернігівщини проявила професор, директор Українського державного науково-дослідного інституту архівної справи та документознавства Ірина Матиш. Вона біля намету провела конкурс на знання Чернігівського краю, і тому, хто правильно відповідав на поставлені питання, вручала подарунок.

Після всіх цих заходів наше земляцтво останнім провело свою презентацію на центральному майданчику. До президії були запрошені голова Віктор Ткаченко, заступники Володимир Пушкарьов та Микола Борщ, Ірина Матиш, Наталія Земля, Микола Компанець, Валерій Буймістер, Микола Вошецький. Презентацію відкрив Віктор Ткаченко, який розповів про роботу земляцтва.

Присутні із зацікавленістю слухали голову земляцтва і ставили різноманітні питання. Од-

ним із цікавих було: як змогли об'єднати людей різних професій для того, щоб допомогти рідному краю матеріально? На це питання відповів Микола Компанець, розповівши про те, як він почав займатися благодійницькою діяльністю, ремонтуючи будинки та прокладаючи дороги на своїй малій батьківщині. Потім він надав допомогу дитячому садочку та провів газ. Зокрема, заснував благодійний фонд, через який вирішуються різні питання, такі наприклад, як заведення до школи ком'ютерів чи навчальних підручників, або допомога комусь із одиноким у придбання музичного інструменту тощо.

Було задано питання про те, як Віктору Ткаченку вдається тримати в одній упряжці тих людей, які визначають у рідному краю долю області? На це питання відповіла Наталія Земля, яка зазначила наступне:

— У нас відбувається делегування обов'язків, що є законом психології. Всі чернігівці, що мешкають у Києві, так чи інакше повертаються до свого коріння. І це повернення не може бути одностороннім, ми не можемо йти туди, а там зустріч ніхто не йтме. Для того, щоб досягти успіху, потрібна тісна співпраця, ширість, джобб до своєї землі і бажання щось зробити. Якщо це все буде, то і від губернатора, мера та інших всяких посадових осіб буде адекватна реакція. Прикладом такої роботи є велика акція, пов'язана із поверненням відомого актора Миколи Яковченка на свою землю. Вироджж двох років було знято про нього не один фільм і написано дві книги та поставлено пам'ятник. Це призвело до того, що ми стали великими друзями місцевої влади.

Потім Віктор Ткаченко розказав про те, як ведеться робота із ветеранським осередком, як вдається тримати так велике товариство тощо. Під час презентації слово надали відомий цілитель, народному лікарю Наталії Земній. Вона зазначила, що представляє Чернігівське земляцтво не тільки в Україні, а і на всій зеленій планеті. Так, перебуваючи на Близькому Сході, пані Наталія із його мешканцями веде мову про рідну Чернігівщину, про те, як живуть її люди. Всі, з ким вона спілкувалася, заходили побувати на Чернігівщині. Після презентації всі присутні перейшли до концертного майданчика на фінальну частину концерту, яку забезпечили наші відомі земляки Мілла Давишук, Валерій Буймістер, Борис Харитонюк.

Леонід
КОВАЛЕНКО
Фото автора

ВІТАЄМО!

Увесь загаль Чернігівського земляцтва сердечно вітає відомого художника, лауреата Національної премії України ім. Т.Г.Шевченка Василя Лопату із присвоєнням премії Кабінету Міністрів України ім. Лесі Українки за художнє оформлення повісті М.Гоголя «Тарас Бульба».

ЗАСІДАЄ РАДА

Пінішній травень приніс киянам приємний сюрприз — Свято земляцтва. План організаційних заходів по підготовці до нього був ґрунтовно обговорений на засіданні Ради Чернігівського земляцтва. Голова Ради товариства Віктор Ткаченко поставив конкретні завдання відповідальним за презентацію Чернігівщини на святі.

Два місяці назад пішов від нас виконавчий директор земляцтва — незабутній Борис Васильович Іваненко, який радував нас дотепними поетичними присвятами.

За ініціативою Віктора Ткаченка на засіданні Ради було обговорено питання про підготовку і видання книги його творів із спогадами про нашого славного земляка.

Потім члени Ради товариства обговорили питання щодо поїздки у м.Прилуки на відкриття пам'ятника народному артисту України Миколі Яковченку. Доповідала доктор історичних наук, автор книги «Блажен із сумними очима» Ірина Матиш.

На засіданні були порушені питання щодо виконавчої дисципліни керівників районних осередків, які повинні вчасно звітувати про свою діяльність. Йшлося також про наших ковілярів, які у травні відзначають зваженні дати у своєму житті. Віктор Ткаченко вручив букет квітів та привітав заступника керівника Ніжинського осередку Миколу Олександровича Білана з 80-річчям та побажав йому доброго здоров'я на довгі роки.

На завершення засідання надійшла пропозиція вибрати членом Ради Чернігівського земляцтва достойного активіста Прилуцького осередку шановну Ірину Борисівну Матиш, яку добре знають наші земляки.

Пропозицію підтримали одностайно.

Наш кор.

ДОБРИЙ СЛІД НА ЗЕМЛІ

Надія Кольцова народилася 16 червня 1948 року в селі Антонівка Варвинського району Чернігівської області в сім'ї вчителів. Середню школу закінчила в 1966 році з відзнакою. У 1971 році здобула диплом про вищу освіту в Уманському сільськогосподарському інституті.

35 років працювала на різних керівних посадах в радгоспі «Требухівський», а нині ось уже більше трьох років Надія Тимофіївна має постійну справу з книжками, працюючи в сільській бібліотеці.

Поетія почала писати ще в шкільні роки, за що і одержала свою першу літературну нагороду на шкільній лінійці. Директор школи М.Я.Сромолот в далекому 1964 році вручив юній поетесі за вірша «Сніг спокійно», «Тарас» та за майстерне читання поезми Т.Шевченка «Топола» книгу Оксани Іваненко «Тарасові пляшки». А потім були літературні вечори в інституті, перші неспішні поезії про кохання, частіски для учасників художньої самодіяльності та дружин швачок на однокурсників. Уже в Требухові, коли Надія очолювала в радгоспі штаб із соціалістичного змагання, її вірші поранку звучали по місцевому радіомовленню, бриджли рядками зі сторінок стінгазет, використовувались у сценаріях до свят.

В 1994 році поезія Надії ввійшла до колективного збірника літературно-мистецького об'єднання «Кришниця».

Перша збірка поезій «Мої пісні зблудневий світ» побачила світ влітку 2003р, а потім одна за одною з'явилися ще три книги: «Живе тепло», «Надіє осень христятема», та «Древо роду».

Напоінені неперодібною ніжністю поезія нашої землячки давно привернули увагу композиторів А.Безугленка, М.Гринченка та інших, в результаті чого з'явилися і задушливі широкі задушевні пісні.

Надія Кольцова продовжує вдійно працювати: пише вірші, пісні, виступає по радіо, проводить презентації книг, зустрічається з ветеранами війни та праці і хвилюючи париси про них час від часу з'являються на сторінках газет «7 днів», «Броварський кур'єр», «Нове життя», «Отчий поріг», «Пенсіона газета» та ін. Надія Кольцова член Національної Спілки журналістів України.

Всє своє життя Надія Тимофіївна активно займається громадською роботою: двічі обиралася депутатом Броварської районної ради народних депутатів, тричі - депутатом Требухівської сільської ради, нині вона член виконкому в цій раді, багато років бере участь в художній самодіяльності Будинку культури с.Требухів.

Словом, Надія Кольцова живе й працює на благо України: вєсе ананія землякам, виховує дітей та онуків і пише, відтворює рідне слово, залишає добрий слід на землі, котра дає їй силу і поетичні крила, не думаючи про жодні поважні копієчі.

Надія ГАМАЛІЙ

АКТИВ МОЛОДІЖКИ ЗРОСТАЄ

На перший погляд, наше об'єднання поступається у результативності роботи, зокрема, у фінансовій допомозі малій батьківщині, «дорослим». Але це тільки на перший погляд, оскільки актив молодіжки чимало робить для згуртування земляків. Оскільки сьогоднішнє життя вимагає від молоді людини багато часу надіжки навчання, роботи, то часто-густо доводиться забувати про громадські обов'язки.

Але ми упродовж останніх трьох місяців зуміли чимало зробити. Так, відбулися дві великі зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни, зустрічі з ліквідаторами аварії на ЧАЕС. Ми взяли участь у конференції, організатором якої виступило Волинське земляцтво, здійснили подорож до ботанічного саду в Києві, взяли участь у відкритті пам'ятника М. Яковченку в Прилуках. Найближчим часом плануємо мандрівку активу та всіх бажаючих до Львова. Так що молодь від цього отримує величезне задоволення, а актив молодіжки постійно зростає.

Олександр БИЧКОВ,
керівник молодіжного осередку

КРАЙ

Зеленим кольором – кольором лісу позначена на географічній карті територія Городнянщини – району, що на півночі Чернігівщини. Ліси – її неповторне і незнищенне багатство. Ця особливість вдало поєднується зі ще однією примітністю – районом межуює з Климівським районом Брянської області Росії та Добруським районом Гомельської області Білорусі, з якими склалися давні зв'язки дружби і співробітництва. Підтримуємо їх і в нових історичних умовах, що склалися.

САМОБУТНИЙ І НЕПОВТОРННИЙ

Отож Городнянщина – край самобутній і неповторний. Де, скажіть, будь-ласка, ще є така охайна земля, дороги з якої пролягали б прямо у братні слов'янські держави? Село Сеньківка, поблизу якого понад тридцять років тому введено величний монумент дружби, є саме таким. Тут географічно стикаються кордони трьох слов'янських держав.

Живуть у нашій країні люди ширі і завяжі до праці. Величчю і разом з тим багатостраждальна історія загартувала їх у боротьбі за свою країну, за свободу і незалежність. На сторінках цієї історії імена Богдана Хмельницького, Тараса Шевченка, Михайла Коцюбинського, Миколи Шорєа і Миколи Кропив'янского, Миколи Попудренка, сімох земляків – Героїв Радянського Союзу Олексія Жижкуна, Андрія Стебія, Михайла Шатіла, Володимира Симока, Івана Цимбаліста, Бориса Калача і Йосипа Юсти, двох Героїв Соціалістичної Праці – Марії Палуєнко і Олександра Феськовича і арештно славне ім'я нашого сучасника Левка Лук'яненка – Героя України. Приємно мені гадати ці імена в рік 85-річчя нашого району. А ще тисячі імен простих людей, трудових колективів підприємств, працюючих і волею яких створюється достаток і блага на нашій землі. Побіжно б лише згадати тільки, скільки за 72 роки свого існування зробив колектив Городнянського держлісгоспу. Рости і вишукують дбайливо доглянуті ним ліси – головне багатство нашого краю.

Цей колектив уже 19 років очолює досвідчений керівник і спеціаліст Василь Тимко, удостоєний звання «Заслужений працівник лісового господарства України». Скільки ворожих навал було на нашу землю, скільки вітрів і інших стихій у прямому і переносному значенні цього слова пронесли по ній, а земля вистояла – вистраждала. Ріс і росте на ній ліс, і щедро врожаються поля, немов віддаючи нашим людям за їх працю.

Багата історія у городнянських льоно-масло-та механічного заводів. На жаль, припинили своє існування завод «Агат» – єдине в усьому Радянському Союзі підприємство, що випускало у сільськогосподарському районі кольорові телевізори. Плин життя і ведіння часу внесли і вносять свої корективи в економіку району. І ці зміни економіки. Сьогодні в нашому районі, крім уже перелічених підприємств, успішно працюють Ковалівський спиртзавод, підприємство по випуску комбікормів. Кілька років тому відкрились два заводи по випуску паливних брикетів і гранул із тирси – відходів лісовального виробництва. Ось-ось дасть свою продукцію – «живу воду» підприємство по розливу і фільтруванню води. Доречно тут відзначити, що вода в Городні, видобута з майже півкілометрової глибини, за своїми санітарними і біохімічними показниками одна з найкращих. Це багатство будемо використовувати для блага всіх і берегти. Дещо затримується відновлення виробництва на колишньому заводі протодварів. Там нині новий господар – товариство з обмеженою відповідальністю. Воно після стану банкрутства відлагоджує правові відносини, і є надія, що випускатиме конкурентоздатну продукцію.

У районі є 38 сільськогосподарських підприємств. Не всі вони на етапі реформування земельних відносин витримали екзамени. Землі обробляється менше від тієї, яка була в обороті до 1991 року. Даються знаки зношеності та дефіцит техніки, слабкий економічний потенціал нових господарств. І все ж там, де біля керма товариства чи кооперативу стоїть амійний організатор і спеціаліст, земля не гуде, виробництво продукції прибуткове. Як тут не сказати про СТОВ «Віра», що в с. Виховців, очолюване Миколою Кондренком. Воно входить у десятку кращих господарств Чернігівщини.

Вдалось уберегти від занепаду сільськогосподарство в с. Перешне, яке вже понад тридцять років очолює Олександр Нічипоренко – людина вдумана і воїстинну талановита. У цьому селі дуже мало працездатних людей, замолоду їх побрав Гомель, до якого залізницею понад 60 кілометрів. За складних умов колгоспу, а потім його правонаступнику вдалось пережити важкі часи. Тут добре налагоджено виробництво продукції, селяни одержують все належне за оренду земельних паїв.

Ми розуміємо, що земля – основа нашого виробництва. Достаток залежить від того, як її використовуватимемо. Для підвищення її віддачі потрібні солідні інвестиції. Тому залучаємо надійних інвесторів, сучасну технологію.

Органі виконавчої влади і місцевого самоврядування водночас приділяють повсякденну увагу розвитку соціальної сфери. Нам вдається на належному рівні утримувати заклади освіти, охорони здоров'я, культури. У районі діють 30 шкіл, одна школа містечка, гімназія. До базових шкіл організовано підвезення дітей. На сторожі здоров'я населення – райлікарня, 40 фельдшерсько-акушерських пунктів та дві лікарські амбулаторії в селах. За останні роки помітно прискорилась газифікація населених пунктів, а в Городні вона завершується.

Район наш прикордонний, через його територію пролягає міжнародна автодорога. Тому з порадою дія не знімаються питання благоустрою населених пунктів.

Звичайно, існує немало проблем. Але ми розуміємо, що ніхто за нас їх вирішувати не буде. Миська і районна ради прийшли до висновку, що потрібен четкий, добре випереджений стратегічний розробкою на перспективу. Над розробкою такого документу вже працюємо. До вирішення проблем залучаємо народних депутатів, широкий актив. Районна рада в особі 62 депутатів стала припинити оцінювати зроблене і реальні можливості. На сходах територіальних громад, під час візитного прийому уважно вислуховуємо зауваження і пропозиції людей, щоб приймати рішення в їх інтересах. Волею нової історії нам судилося жити і працювати в період, коли розбудовується наша держава. І треба все робити, щоб сьогоднішній і завтрашній день наших громадян був світлим.

Олександр ВЕРХУША
голова Городнянської районної ради

ВОДНА ПЕРЛИНА

ГОРОДНЯНЩИНИ

На північному заході від Городні в природній улоговині розкинуло свої могутні води штучне озеро Черемошне.

Щава історія його виникнення. Створення цієї водойми наприкінці 80-х років минулого століття стало своєрідною компенсацією за винищення меліораторів річок району в 70-х, адже Черемошне будувалося як меліоративне водосховище. Вже згодом, силами районного відділу екологічного контролю та районної ради Українського товариства мисливців та рибалок (УТМР) водойма та прилегла територія були перетворені на ландшафтний заказник місцевого значення. І недарма, бо крім мальовничості краєвиду, що відкривається спостерігачеві, Черемошне унікальне за видовим розмаїттям фауни і флори. Подібно. Воно багате рибою, причому не тільки озерною – є платія і підлісок, зустрічаються навіть рідкісні сьогодні нори і навіть сом. У лютому 2008 року було поставлено своєрідний рекорд озера з тріфлейної риболовлі – виловлено щуку вагою 10,3 кілограма. Спортивна риболовлі – один з найпопулярніших видів відпочинку на берегах водойми, причому якщо навіть з уловом не складиється, то краса і велич Черемошного сповна компенсує витрачений час.

Маячи значне дзеркало водної поверхні, близько 140 га, та густо зарослі береги, озеро має непересічне значення для сезонної міграції перелітних птахів. Під час прольоту на відпочинку зупиняються практично всі види водоплавної дичини, рідкісні в нас гоголі і гагари, гуси, казарки. Зблизка можна побачити лебедів, інколи одна-дві пари гніздяться на бері. Величезна кількість пернатих обирає Черемошне своєю домівкою: безліч качок та динозів гніздяться в заплавах, є також чайки, мартини, чаплі, бугай та інші птахи. Тому восени, з відкриттям сезону полювання, Черемошне стає Меккою та Ельдорадо для мисливців.

Художники теж полюбляють водойму за неповторну зміну світло-тіні, за гру вітру у хвилях озера, за багатолітність та неповторність сезонних образів Черемошного. Державно захищені, зорені та активні відпочинку багатьох городнянців, унікальна штучна водойма Черемошне заблула за 20 років існування того гармонійного стану, який вперше можна назвати природним.

П. ДУБРОВСЬКИЙ

ЗБИРАЧ СКАРБІВ НАРОДНИХ

Біля Городнянського дитсада №1 стоїть малопомітний пам'ятник відомому українському фольклористу і етнографу Степану Даниловичу Носу. Поховали цю людину в 1901 році не на вулиці, де зберігся надгробок, а біля Василівської церкви, де знаходили останній притулок визначні люди міста. Під час збору храму в 30-ті роки минулого століття були поруйновані і всі пам'ятники церковного шиктаря, а за Носів заступились добре знайомі городнянській самодіяльний артист Яків Андрійович Мошкола.

Народився С.Д. Нос в 1829 році в с. Попори на Чернігівщині в козачій родині. Навчався у Полтавській гімназії, закінчив медичний факультет Київського університету. Як лікар брав участь у Кримській війні 1854-1856 років, працював у Чернівці, Городні, в містах Росії, Білорусії та Болгарії. Лікарем він був своєрідним, поєднуючи наукові знання з народною медициною. Його перу належать такі етномедичні праці: «Про хвороби і як їм запобігти», «Ліки своєрідні до домашнього обиходу» і в картках життя» тощо.

Багато років С.Д. Нос збирав українські народні пісні, прислів'я, приказки, історичні документи, публікуючи їх у «Чернігівських губернських ведомостях», фольклорних збірниках А. Метлицького, П. Чубинського, М. Номіса, В. Антонова, М. Драгоманова, журналі «Основа».

С.Д. Нос – автор оповідань та повістей з життя селян-кріпаків та козаків «Хуртовина», «Шворні рід», «Запорожці Абух», вміщених у журналі «Основа», альманасі «Склад». Але опублікована С.Д. Носом лише невелика частина із зібраних та написаних їм матеріалів, художніх творів, розкритих по багатьох архівах.

У 60-ті роки XIX століття С.Д. Нос очолював Чернігівську українську громаду, він велику культурно-громадську роботу, зблизився з членами таємної революційної організації «Земля і воля», за що був ув'язнений у Петропавлівській фортеці, відбував трирічне заслання, заснавши перелідувати від царських властей.

Останні 10 років С.Д. Нос прожив у Городні. Тут його іменем названа вулиця.

На знімку: могила С.Д. НОСА у Городні

І. ДУДК

ДНІ ЄВРОПИ В МАТЕМАТИЧНІЙ КРАЇНІ

У Журавській середній школі було проведено спільну конференцію вчителів математики Варвинського району, на яку запросили і викладачів Національного педагогічного університету ім. Драгоманова, Чернігівського та Ніжинського університетів, науковців Інституту математики. Після цих виступів гостей було проведено між учнями Журавської школи командні змагання з математики. Їх ведучою була вчителька математики Олена Курденя. Було сформовано команди Італії, Німеччини, Норвегії і України. Діти показали прекрасні знання. Перемогла команда України, яку очолювала Аліна Олександрівна. Аліна гордиться тим, що є землячкою Вороного, живе навіть на вулиці його імені і хоче продовжувати шлях великого вченого, вступаючи після закінчення школи до математичного факультету.

Ванці також побудував першу школу. То була прогресивна сім'я, Георгій Вороной мав шестеро дітей. Його син Юрій першим у світі зробив операцію на шпирі.

Георгій мав новітні ідеї у розвитку математики, які ще нині переважають час. Та, на жаль, у нас в Україні мало хто знає про цього геніального чоловіка, ніхто не досліджує і не займається його розробками. Багато науковців України, як математиків, так і істориків, навіть не чули його прізвища.

В селі Журавка Варвинського району пройшли дні Європи в математичній країні, що були присвячені видатному математику минулого століття Георгію Вороному. 28 квітня виповнилося 140 років з дня народження ученого світової слави. На це дійство було відвідано депутати Чернігівського земляцтва, яку представляли заступник голови Володимир Пушкар'єв, народний депутат І-го скликання Верховної Ради України, Надзвичайний і Повноважний Посол України в Республіці Білорусь Володимир Желіба, Владислав Кальний, Олександр Шокало, Дмитро Волох, Віталій Коваленко.

метрії, в моделюванні і конструванні робіт, розвиваванні образів, створенні штучного інтелекту, побудові географічних та інформаційних систем в мікробіології, радіаційній фізиці, хімії, астрономії, астрофізиці, кристалогравії, медицині, археології, антропології, картографії та інших галузях науки. Нині його дослідження доводять, що він математичними формулами довів існування Творчої сили у світі, яка існує повсюди і простором і вакуумі і породжує все у світі, тримає зв'язок із всім живим.

Володимир Желіба: Георгій був членом-кореспондентом Петербурзької академії наук, але пропрацював все своє наукове життя у Польщі. А до цього закінчив Бердянську та Прилуцьку гімназії, Петербурзький університет. Потім його було направлено працювати спочатку до Варшавського університету, а потім в Варшавський інститут фізики, де був деканом фізико-математичного факультету. Після його смерті, за завповітом, Георгія Вороного було поховано у рідній Журавці в родинному склепі, якого нині, на жаль, немає. На тому місці зроблено нове поховання.

Йому було лише 40. Але він написав 12 праць, і кожна з них є брилом, на якій нині багаторазів велика кількість наукових відкриттів.

У нього є цікава фундаментальна праця «Дослідження примітивних паралелоїдів», у якій вчений зобразив різноманітні форми чотирикутників, п'ятикутників та багатобоків інших фігур. Зокрема, форми держав нашої Землі також попадають у схеми Вороного, за якими можна дослідити, яким чином народ формує культурний простір своєю етнічною територією.

Його діаграми, об'єкти, мозаїка використовуються в комп'ютерній графіці та гео-

На жаль, Україні не відзначалося його пам'яті. У рідній Журавці Вороному побудували школу, де викладали безкоштовно, посадили сад і займалися лікувальним одностельчачем. За це у 30-ті роки самі ж місцеві селяни розвалили склеп Вороного, витративши його заклад. Займалися добрі люди, які багато передоронили до могили батька. Окрім цього, самі ж селяни вирубали його сад і розтаїли хату, у якій була школа.

Потім до трибуни було запрошено представників «Українофіль», які у присутності всіх глядачів погасили марку на конверті для листування із зображенням Георгія Вороного. Окрім цього, представники Варвинського осередку провели спільну роботу зустрічі із ініціаторами створення при школі села Журавка класу-музею Вороного, який планується відкрити у листопаді цього року. У цей клас зможуть приїжджати вчені не тільки із України, а і з усього світу.

Після цього делегації Чернігівського земляцтва разом із головою Журавської сільради Вячеславом Пилипенком, директором ТОВ «Журавка» Миколою Лупенком, колишнім головою Варвинського райвиконкому Миколою Дашкевичем, який нині є головою Чернігівського державного інституту економіки і управління, головою Чернігівського осередку Соціалістичної партії Анатолієм Борляковим ішанували пам'яті Георгія Вороного, поклавши до його могили вінок. Далі нашу делегацію повели до місця, де знаходився колишній склеп Вороного. Нині там залишився дуб, якого Вороной посадив 120 років тому.

Леонід КОВАЛЕНКО

ВЕСНА — ЦЕ ЗАВЖДИ ПЕРЕМОГА

У кожній державі, кожного народу є події і дати, які складають основу їхньої історії, підґрунтя історичної пам'яті і національної гордості. Для всіх нас, і ветеранів, і молодих, і знаковою віхою була і буде перемога у Великій Вітчизняній війні.

І знову прийшла до нас Перемога, як завжди з весною, сонячним першовосном. І знову 9 травня в офісі земляцтва зібралися ветерани на свою традиційну хвилюючу зустріч, аби в атмосфері святого вдячності пережити подвиг бійової юності, згадати своїх побратимів, живих і померлих.

А для юних — це чудова нагода прилучитися до подвигу дітей війни, брати з них приклад.

Від імені дітей-фронтників, тих, хто нині має статус дітей війни, колишніх воїнів щиро привітав з днем Перемоги та побажав доброго здоров'я і довгих щасливих років життя полковник у відставці, виконавчий директор Чернігівського земляцтва П.І.Медвідь.

Зібрання відкрив голова Ради ветеранів М.Д.Кувшнев, який коротко розповів про бійові дні часів Великої Вітчизняної війни та про участь у них наших земляків.

Своїми спогадами про дні буремної молодості, про ратні подвиги і трудові будні поділилися у присутності колишні бійці та командири В.С.Скорик, М.П.Шелест, М.К.Лойко, І.Р.Безсмертний, Ю.В.Шевць, Ю.Х.Сапонів, В.О.Суярко та інші. Довго в латинському земляцькому офісі лунали переможні фронтні пісні.

Оксана СТЕПАНЕНКО

ОБНАДІЙЛИВИЙ ФІНАЛ

У Національному університеті театру, кіно і телебачення ім. І. Карпенка-Карого відбувся фінал Всеукраїнського конкурсу акторської майстерності імені Миколи Яковченка. Його було проведено вперше за ініціативи Чернігівського земляцтва та за підтримки міського голови м. Прилуки як пілотний проект на Чернігівську область.

Мета конкурсу полягала у виявленні та підтримці талановитої молоді, популяризації українського театрального мистецтва, сприянні розвитку естетичного виховання в середній та магістерській Україні. До фіналу конкурсу вийшли Терина Бусько, Валерія Котеленць, Олександр Литвин, Ольга Палинич, Вікторія Петриченко. Глядачiami цього дійства були голова Чернігівського земляцтва Віктор Птаченко, виконавчий директор Петро Медвідь, керівник Прилуцького осередку Павло Кривонос, Гиняньського — Микола Вошецький, активісти земляцтва Дмитро Волох та Віталій Коваленко, автор книг про Миколу Яковченка, професор Ірина Матяш, проректор Петро Кравчук, міський голова м. Прилуки Юрій Беркут, місцеві благодійники, Почесний громадянин Прилуки Юрій Коштьєв, Свен Калін, Микола Халмиженко, Микола Гордіско, Іван Заб'яка, Борис Харитонов, Олександр Безсмертний та багато інших.

Конкурс відбувся в дружньому сімейному земляцькому колі. Учасники показали все, на що вони здатні, а глядачі із захопленням спостерігали, що відбувалося на сцені. Після цього журі вибрало найкращого учасника конкурсу. Для нагородження фіналістів на сцену вийшли Петро Кравчук, Ірина Матяш, Павло Кривонос, Юрій Коштьєв, Юрій Беркут. Проректор університету побажав усім учасникам конкурсу успіхів у житті та подолання вершин акторської професії. Потім усіх учасників було нагороджено цінними подарунками і оголошено переможця конкурсу. Ним стала талановита симпатична дівчина Оксана Шевць, яка виграє цей конкурс заслужено і по праву. Друге місце отримав Девис Степаненко, а третє поділяли між собою Олександр Литвин і Валерія Котеленць. За чесну перемогу Оксани радувалося багато присутніх, зазначаючи, що це росте майбутня актриса, яка ще засяєть зіркою не тільки українського театру, а й світового мистецтва.

Після виступу проректора слово взяла одна із організаторів конкурсу Ірина Матяш, за нею виступили Володимир Раченко, Павло Кривонос.

Після закінчення дійства переможця конкурсу розкачала про себе Оксана на початку конкурсу № 5 Прилуки і три роки відвідує народний театр та займається вокалом вісім років. Після закінчення змагань всі виступили в Національному університеті театру, кіно і телебачення ім. І. Карпенка-Карого. Тож від усього земляцького кола бажаємо їй тільки перемог.

Леонід КОВАЛЕНКО

Леопольдові Яценку - 80

ТЕ, ЩО

МЕНЕ ХВИЛЯЮЄ

2 червня цього року виповнюється 80 років з дня народження нашого земляка Леопольда Івановича Яценка - відомого композитора, музикознавця, легендарного і незмінного керівника хору "Гомін", невтомного борця за впровадження і популяризацію української народної пісні, лауреата Шевченківської премії. Цю радісну подію з ним розділяють близькі: дружина Лідія Григорівна, сини Іван з сім'єю і Тарас, внучки Лариса з сім'єю і Ліна та правнучка Валерія, учасники його хору, численні шанувальники таланту.

— Леопольде Івановичу, як Ви готуєтесь зустріти свій ювілей?

— Я любив явний, значливо, адо-бути всі до ладу привести. Бо вже прийшла пора. Про це не можна не думати щодня. Якщо все залежало від мене. А то все пов'язане із загальним станом речей у державі. Поки що і до того реально, про що можна говорити - це авторський пе-рір у флармонії.

— Тоговч, з чим я маю справу - це хор "Гомін". Це аматорський колектив. Там співають ентузіасти, переважно любителі, які не знають потр-ної грамоти, яким складні партитури не подоступні.

— У Вашому творчому доробку скільки авторських пісень?

— Я їх не рахував. Але близько сотні набереться.

— Яка їх тематика?

— Тематика різна. Є патріотичні пісні, Хорові закличного характе-ру, маршового. Є ліричні пісні. Є про нашу природу. Хор "Гомін" виконує мої пісні "Золотистий туман", "Скандинавські дошкідники", "Молюсь за Україну", "Тей, розлі-дася та й синій туман", "Де ви сьогодні, мої побратими", "Починуть оселі", "Київське танго" та багато інших.

— Як розрізняє розгалужився "Гомін"? А де він налічує до 100 чоловік?

— Зі складу нашого колективу свого часу виділялись колективи "Свишан", хор "Чумаки". Але є ансамблі, які стали філіями нашого колективу. Вони не відділяються, а становлять окремі групи. Це "Від-гомін", "Кришниця" - камерний хор, який базується при Будинку член-них. В "Кришниця" більш підготов-лені співаки і складніший реперту-ар. Довгий час була група автентич-ної пісні "Радосні". Моловий гурт "Козаків" є і нині. Більше у нас беруть участь співаки переважно середнього і старшого віку, вихідці з села, які ще з юності сивали свої містечкі народні пісні в містечкі ма-вері. Але, звичайно, це люди старші. І дуже помітно загально старін-ня нашого колективу, як і більшо-сті аматорських хорів. Скажати, що молоді взагалі порастають співу, не можна. Але зараз вона до нас не йде. Бо у нас колектив аматорський. Ми на громадських засадах співаємо. Зараз так життя влаштувалося, що кожний дивиться, де б його зароби-ти.

— Скільки виступів зі своїм хором Ви робите протягом року?

— Раз, двічі на місяць - це настій-ше. У нас виступи на сцені не так часто. У нас переважають виступи на лоні природи. Ми намагалися ро-бити це у Гідропарку. Там гарне міс-це, біля каліши гарна природа. Але там немає де людям сісти. Прийш-ли, постояли і йдуть далі. Але ос-

танними роками ми влаштуємо свято пісні у центральній парку "Хрещатий" біля арки дружби на-родів. Там природний амфітеатр. І там збирається велика маса людей. Ми влаштуємо ці сніви на День Києва, на День Конституції, на День Незалежності. У ті вихідні всі від-починають, у парках збирається ба-гато людей. Я кажу вам те, що мене хвилює, те, що вважаю дуже важ-ливим. Тому що ми хвалюємося, що народ наш створив десятки і сотні тисяч пісень. І це правда. Але якщо ці пісні забуваються, якщо їх ніко-му співати, то ці багатства фактич-но не реалізуються.

— Як Ви бачите розвиток народної пісні в сучасних умовах?

— Саме цим ми займаємося. Тре-ба, щоб цим займалися і радіо, і телебачення. Колись у нас цюка пере-дач таких проходили "Розумію пісню". Там брали популярні пісні на-ших композиторів і поетів, такі, що на слуху, що їх легше вивчити. Але серія цих передач припинилася.

— Леопольде Івановичу, в пригаду-ючий кінець 70-х, початок 80-х років, у широкій була на святі Кунада. Як усе темило, Ви перші заходили у Дніпро і пускали на воду великого вінка. А тоді вже пускали вінки всі очі, купалися. Ви самі ще і зараз, як колись, пускаєте великого вінка з хрестовиною і свічкою на воду і бідете купатися в Дніпро?

— Я вже все охотити не можу, але молоді має можливість проя-вити творчу ініціативу. І вінки пус-кають, і потинча падають. І когось котимо. У нас є таке важке коло-со із впади. І віху ставимо, і шоразу заквітчуємо стрічками. Так як у на-роді не було. Почали ми перший раз це свято святкувати в 1969 ро-ці. Це якраз рік народження нашот-ного хору "Гомін". І весь час намаг-ались його підтримувати. Але була перерва вимушена з 1971 по 1984 рік, коли хор ліквідували як "наці-оналістичний". І нам не було мож-ливо збиратися. Збиралася хіба подеколи під виглядом іменні у Підпарку.

— У Вас великий досвід. Ви ба-гатох думок дійшли самі. А хто спрямував Вас у русло пісні? Хто був Вашим наставником, учите-лем?

— Головний вчитель і наставник - сам народ. Я пригадую перші екс-педити. Тоді ще не було магніто-фонів, не було автобусів. Пішки від села до села. Тоді пісні дзвеніли. І коли я слухав народні мелодії, для мене все було нове. Я намагався записати все підряд, все те, що чув. А поівав другий, третій раз, то бачу, що можу вибірково ловити, що є свіже, нове. На цьому я фактично вчився. А потім винило так, що я пішов до аспірантури в Інститут мистецтвознавства, фольклору та

етнографії. Але повністю займався композиторською творчістю.

— Щодо враження з дитинства, то я запам'ятав "Т шумити, і гуде, дрі-бне дощик іде". Коли я вчився в школі, то були такі вчителі, що влаштовували ігри на перерві. І "Подорожчик" я ще в шкільних ро-ках запам'ятав. Хоч там брали участь дітвчата.

— А Ваші батьки?

— Матері і не пам'ятаю, вона по-мерла, як мені було 2,5 роки. Вона з Мени родом. Я, на жаль, у Мені не був. Там у мене була двоюрідна сестра. Але її вже нема. Вона стар-ша від мене. А батько любив співати. З матір'ю вони брали участь у хорі, десь у Ніжині. І в мене зберегли-ся від них ноті, якісь такі збір-нички по 10 пісень. Їх вивдавали Стеценко, Кошич, Веріківський, Демущик. Я коли пішов в музику, у училище, то ті пісні вчився по нотам співати, розбирати. Серед них традиційні пісні, які просто мене вражали.

— В дитинстві я жив в Чернігові на околиці. Я там був в україн-ськомуні середовищі. Там є така Мар'їна роща, біля неї ринка Стри-жень, і ми ходили там рибу ловити, спілкувалися з природою. Любив до рідної мови мені було заклад-но там.

— А потім музика слів. Я ліпша, лі-пшак. І це помітили люди, в яких я жив. І вони казали мені так вміти ручки, надати руганку. Як ці сло-ва вінче з того часу і вони мені як музика звучать. Так само "на до-брачч". Я не розумів значення цьо-го слова, а сприймав його як музи-ку.

— Коли привели мене в Київ, як пора до школи було йти, зі мною приїхала батькова сестра, вона фак-тично замість матері була. Я приїз-див в Чернігів на канікули. Прига-дую киян в футболній мачі. При-їхав кияни перемагати, а тоді ініці-ативу перехопили чернігівський "Спартак". І почали забивати голи один за другим. Я чую, що хлопці радіють за своїх. А в мене настрий падеж, падає, падає. І я почував себе найнещасливішою людиною. Для чого я не кажу? Коли я чую балач-ки про патріотизм, то патріотизм для мене нічого не значить, коли він не має попуття батьківщини, де ти рід, де народився. Тобто малої батьківщини. Це дуже важливо, і я бачу, що прив'язаність до батьків-щини лежить в основі національ-ного патріотизму. Тобто національний патріотизм не є щось абстрактне. Він коріниться якраз у цьому від-чутті малої батьківщини. Малої й великої, яку ти змалу до самої не-сеєш.

Розмовляла Надія ДАНИЛЕВСЬКА

В ці червні дні Василю Сергійовичу Буднику - видатному українському конструктору ракетно-космічної техніки, соратнику С.П. Корольова, академіку НАН України виповниться 65 років від дня народження. А прожив майже 93.

ВІД НОРМУВАЛЬНИКА ДО АКАДЕМІКА

— Починалося все з того, що юнак із с.Семенина Мельського району по закінченню Мельського архітектурно-будівельного технікуму дістав призначення в Москву на спорудження півта-ходоодільника. У подальшому зазначалася професія: техніс-нормувальник. За кілька кіло-метрів від величезної будови - Ходінське поле, аеродром, авіацій-ний завод. Задумався наш зем-ляк - що значить будівельна чи дипломна справа. У 1934 році Ва-силь став студентом Московсь-кого авіаційного інституту. За-кочився планизмом, у студент-ському аероклубі навчався упр-ядити літаками У-2, Р-3, УТ-1 та іншими моделями. Там же познайомився з майбутніми ака-демїками, славнозвісними кон-структорами Михайлом Янте-лем та Василем Мішиним.

У 1940 році одержав диплом з відзнакою інженера-механїка з обробки літаків. Через два роки - співробітник конструкторсь-кого бюро Сергія Тихоновна. Займався розробкою систем ре-активної зброї для потужних ілтурмовиків ІЛ-2. Після випробування нової установки перспективного кон-структора змінити і запровадити до випуску дослідного інституту реактивних рухів. Цей етап відрізнявся від інших бровальників найбільш діотичка, під кри-лами мав снаряди РС-82 та РС-132. При прямому киданні снаряда в танк він спалахував. Якщо РС-132 вбухав порох, то так передкожало. Навісті випро-бували ілтурмовик ІЛ-2 "червоно смерть". Розробником конструкції авіаційних злітних снарядів на літаку був неадапний сльський юнак Василь Будник.

— Після війни герої нашої розмови увійшли до складу комісії, яка вивчала пішські ракети ФАУ-2. До Німеччини лейтенант В.Будник пробрав одинокі а-періох. Оскільки вся документація секретних ракет була вивезена бароном Бернером фон Брауном до США, дісталося відсторювати загальний вигляд ФАУ-2 на основі знайдених на поляхох фрагментів, різних деталей та вузлів, які залишилися на заводах Німеччини, Австрії, Чехословаччини. До роботи з на-тиними євангелістами залучили і німецьких ракетників. Сталилася заповідь на створення на базі ФАУ-2 докональної ракети з дальністю польоту майже 600 кілометрів. У складі спеціальної комісії: Юрій Гайдуков, праціовальний май-бутній творчі ракетно-космічної техніки: Юрій Пободоносцев, Сергій Корольов, Микола Пиліжкін, Валентин Глушко, Володимир Барин, Михайло Різачен-кий, Віктор Кузнецов, Борис Черток, генерали Микола Кузнецов, Олександр Пестерев та інші.

— Лаву Гайдукову, залученому відділом ЦК ВКП/6, 1 генералу, лейтенантсь-кі погоні Василя Будника здалися недостатньо "представницькими". Він іпав посвідчення лейтенанта, дістав на планшкеті червоний олівчик і ромашистим почерком написав на ньому "Присвоюю звання підполковника. Генерал Гайду-ков". Стався так, що дружина Василя Будника проводжала до Німеччини сво-го чоловіка лейтенанта, а через кілька місяців син аустрий Віру Іванович і дво-х синів в погонях підполковника. Якщо до Берліна він - відлітав керівником групи НДІ-1, то до Москви поперується вже праціовальником НДІ-88. Сергій Корольов за-пропонував Василю перейти до нього асстентом. Роботи над ФАУ-2 були а-середжені у Сергія Пандючина, Василь Мішин відповідав за розрахуноко-проектні питання, а В.Будник - за конструкторські.

У 1947 році після виворювання трофейних ФАУ-2 на позиції Капустина Яр у НДІ-88 почали проектувати першу вітчизняну ракету Р-1. А коли її при-їхали на обробку, деїсей час шукали місце дослідної для серійного ракетно-го виробництва. Василь Будник запропонував зупинитися на базі майже гото-вого автомобільного заводу в Дніпропетровську. З пропозицією погодилися. Під-приємство вирішили переобладнати на ракетний завод. Василю Сергійовичу призначили головним конструктором підприємства. Колектив зловив зиро-ду думки (а не перші 25 спроб) ініціативу поборок необхідних сам. Нездаром у Дніпропетровську виникло потужне конструкторське бюро, яке дотримувало стійкі конкурентом КБ Сергія Корольова. Але земляк несе вирішальні до-державному.

— На заводі "Підземля" з метою прикриття виробляли трактори. Нове кон-структорське бюро зааранжовало на нову сиду. Коли воно офіційно не було затвер-джене? Молоді конструктори створилили призначеної ракету з двигуном, який мав працювати на азотній кислоті та гасі. Після багаторазових поіхох Ва-силь Сергійовича до Москви, вступило високопосадовцями наразити владі, у 1954 році одержав дістав на організації при "Підземля" свого конструкторського бюро, де і була сконструювана і вироблена Р-12, яка набагато випередила в то-рності і в дальності корольовську "ті вітку". Вона фактично стала першою серій-ною стратегічною ракетою і підготувала думку конструкторів на створення ра-кетних пішські стратегічного призначення. Начальником нового КБ призначили Михайла Яценку - в майбутньому генерального конструктора КБ "Підзем-ля", академіка АН СРСР, двічі Героя Соціалїстичної Праці, лауреата Ленїнської і Державної премії. Його першим асстентом став Василь Будник.

— Колектив конструкторського бюро "Підземля" і Підземного машинобудів-ного заводу створили бойові стратегічні міжконтинентальні ракети, які згля-ли в основу навігету між СРСР та США, тім самим забезпечили нашу на дотлі. Були спроєктовані і виготовлені ракети-носії "Космос", "Циклон", "Зеніт", кос-мічні апарати серії "Космос", "Интеркосмос" та інші.

— Насамперед кілька ризиків в особистому житті Василя Будника. Його сім'я парохувала 13 років, як і в ті ч інші міри причини до ракетно-косміч-ного гадду. У конструктора були ще чотири брати. Вел учасник 2-4 світові війни. Вел повернувся до мирної праці. Виховав трьох синів - Олександра, Ми-хайла і Ірахована в КБ "Підземля" і Сергія. У кожного із синів - чек по сину. Ростуть і онуки Олег, Петро і Олександр. До цього часу жина Ірава Іванівна Буд-ник - дружина Василя Сергійовича. Вони разом проживали у мирі і злагоді 65 ро-ків.

— В ці червні дні наукова громадянська республіки, підземляшівни відна-чачоті ювілейну дату легендарній людині, академіку НАН України, Герою Со-ціалїстичної Праці, лауреата Ленїнської та Державної премії Василя Буд-ника. До них прислунаються і земліні конструктори - аспіанти Мельського району, всієї Чернігівщини.

— Помер доктор технічних наук, заслужений діяч науки України В.С. Будник 8 березня 2007 року. Похований вінчений на Алеї Героїв Запорізького кладовища в Дніпропетровську.

Валентин САНДУЛ

ВАЛЕНТИНІ
МИКОЛАЇВНІ
ДЕНИСЕНКО -

В ДЕНЬ ЮВІЛЕЮ

Прості слова -
Пуста, Атюша,
Ні, не прості для нас
слова.
І затремтить душа
всесуца,
Коли згадає їх, бува.

Так швидко сплинули літа,
Не всі ще виконані плани.
Уже змінилася Пуста,
А мешкання твоє -
Жуляни.

Солідна дата на порозі,
Сашко піднявся -
дорослим став.
Борис же в пошуку і досі,
До берега ще не пристав.

Була гіркота - втрата
мами,
Із всіх Надія із Надій.
І в словах поплили
Жуляни.
О, Боже правий, пожалій!

Валюня, Валечко,
Валюша,
В травневий день тебе
вітаю.
А ювілей - така вже поша,
Що новий відлік починає.

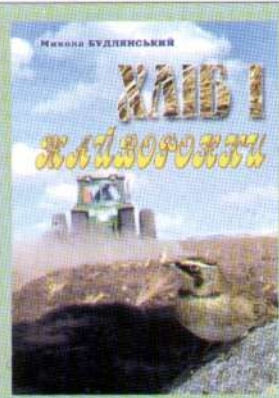
Хай буде шлях тобі новий
В здоров'ї, радості,
достатку,
Нехай не буде буревій
Студить серця тобі і
татку.

Якщо відверто
і просто чесно,
Могла б, звичайно,
запросить
І - бачать всі сили небесні -
Хотів там бути.
Не таланить.

Та під кінець -
ще раз вітаю
І щастя, й радості бажаю,
І щоб віднині й до кінця
В любові билися серця

В пориві склав -
і не повірив,
Мо', щось не так
я написав?
Ні, від душі слова ці вийві,
Я чесно щиро все сказав.

Анатолій КАРАЦЮБА,
керівник Короського
осередку

ЙОГО ДОЛЯ - ПОЛЕ

Лише справжній хлібороб має цінну поля. Воно справді стає його долею, можливість утвердитися у людській пам'яті.
Це можна сказати і про Івана Моруза - знагого на Чернігівщині хлібороба. Син селянських батьків із Турбилиць, він недовго замислювався над тим, який шлях обрати в житті. Спершу подався до Сокаринського технікуму, згодом, уже будучи агрономом, закінчив сільськогосподарську академію, крім ж здобув у Лосітвіні, коли очолює колгосп "Ленінський шлях". Було всього на його шляху - і високі ґрунтові нагороди, і розквітання у керівних кабінетах. Але Іван Феодорович належить до тих людей, які ніколи не зупинились під вітрами. Так сталося і в часи тотального розвалу колгоспної системи. Іван Мороз пригнічує господарство і створює дослідну "Агрофірму" "Лосітвінська", яка шире покладає приклад іншим землякам.
Саме про славетного хлібороба розповідає книга Миколи Будьянського "Хліб і жайворонки". Вона багата ілюстрована фотографіями життєпису Івана Моруза та підтримана газетними публікаціями старих часів.

НАШКОР.

ПІСНЯ - ТИ СИЛО ЧАРІВНА

Це піснине свято, яке відбулося недавно у Національній філармонії України, запам'ятається слухачам надовго. А подарували його три бандуристки "Українка" у складі народних артисток України Раїси Горбатенко, Любові і Лідії Криворотних, а також заслужена артистка України Галина Данилова.
Дружніми одлесками влучні слухачі вгадали співачок, які виконали українські народні пісні "Ничого цікавія", "Чом ти не прийшов", "Не питай, чомо я мене заплакані очі", "Ой у полі криниченька" та інші.

Майстерно з високим натхненним прочитала вірші Лесі Українки та Ліви Костенко Галина Данилова.
По-особливому тепло глядачі сприйняли також інші номери лірично-музичної композиції "Одна на щільний світ." Але особливо до глибокої душі заклали слова Бориса Олійника "Пісні про маму", а також пісня "Стоїть гора високая", яка стала гімном Чернігівського земляцтва.

До речі, до організації концерту української пісні і поезії були причетні члени Носівського осередку. Вони добігли підтримувати творчість своїх землячок, народних артисток України, сестер Любові і Лідії Криворотних, які часто виступають перед адячними слухачами Носівщини.

Віктор ЧЕРНЕНКО
Фото автора

Медвежий кадуб

КОРЕЦЬ МЕДУ

Леоніду ГОРЛАЧУ,
поетичному
літописцю
Чернігівського
земляцтва -
у день народження

Відома, медведю до меду ласі,
Але й чужим нектари
роздають.
І я відкрив кадуб свій на часі,
Бо Іваненко на прудким Пегасі
Уже не загарює на Парнасі,
- Хай земляки із нього
солод п'ють.

Сьогодні мова піде про Поета,
Що премію Шевченківську
давлю
Із нами б замочити мав.
Та де там -
Його ім'я ховають під сукню.

Та не журися, Горлаче,
наш друже,
Тарас ще довше волі он чекав.
Ми віримо і замишляєм дуже
По перемозі відарить гоняка.

То буде свято в кожній
нашій хаті,
Засяє Ніжин і засвіта Остер,
Коли Л.Горlach стане
лауреатом,
Хоча для нас він Геній і тепер.

Він весь в трудах,
у творчому натхненні,
Два дні із земляцтв,
яко джміль, гуде,
Сей літопис про наше
югодення
У «Отчому порозі» він веде.

Він краших славить,
все це справедливо,
Найперше зніжок не забува.
О, скільки земляків він
ощасливив,
Даруючи натхненні ім слова!

Одна біда - в туманах
серпанкових,
Між чаркою і тислячми справ,
В ділах земляцьких, в буднях
наперюхах
Він так давно у житті
не лежав...

Трудись же й далі так
заряди Бога.
Бажаючи ж натхнення
і добра,
Прошу, Маестро,
не суїцти строго
За перший кадуб Медейді
Петра.

Поділівся медом
Петро
МЕДВІДЬ

АНГЕЛИ СПІВАЮТЬ ВИТІНАНКИ

АНГЕЛИ СПІВАЮТЬ

Нещодавно у видавничій "Аспект-поліграф" побачила світ книга української вшитинки "Ангели співають", автором і упорядником якої є відомий народознавець Надія Данилевська.
Збірка вміщує передмову, написану автором, і зразки вшитинанок, які поєднали три покоління. Це вшитинки Ольги Данилевської (1922-1989), Надії Данилевської (1960 р. н.) та вшитинки учнів Київської загальноосвітньої школи №186.
Книга побачила світ завдяки фінансовій підтримці Данилевської Ольги Олександрівни та Заремби Алли Василівни.
Стане в пригоді книга вчителів, батькам, керівникам гуртків, всім, хто не байдужий до традиційних видів народного мистецтва.

Людмила ПОТАПЕНКО,
мистецтвознавець

ДЕТЕКТИВ - НЕ ЗАВЖДИ ЧТИВО

Це переконливо докажує своєю новою книгою відомий письменник, наш земляк із Менцінцін Анатолій Соломко. Буквально наприкінці минулого року у популярній серії пригодницької літератури, яка видається у степовому Кіровограді, вийшов своєрідний роман "Смерть шакалів". Сповідуючи традиційні принципи цього особливого жанру літератури, для якого найхарактернішим є створення захоплюючого сюжету, часом навіть дозволяючи наймовірні вигадки, автор все-таки ставить перед собою глибоку думу боротьби зі злом, яке нині запалило наше суспільство. Його герої - люди не без інтелекту, але змушені підкорятися законам наживи за будь-яку ціну, ідучи на повідку у різних спритників. Вони, як не дивно, не грабують банки, не займаються економічними диверсіями, а предметом своїх торгів та спецоперацій обирають полювання на рукописи художньої літератури та мемуаристики. Дія відбувається як у Києві, так і у рідній Соломковій Мені, котру він теж досконало знає. Крім того, його герой Руслан, як виявляється, ще й спадкоємець древнього роду і монументального історичного особняка, що стає символом боротьби корупціонерів найвищого гатунку за престижну власність. Саме це і складає основу захоплюючої фабули книги.

Наш кор.

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор Віктор ТКАЧЕНКО
Головний редактор Леонід ГОРЛАЧ
Засновник: товариство
"Чернігівське земляцтво" в м.Києві

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.XI.2001 р.
Реєстраційне свідоцтво: серія КВ №5594
Адреса редакції: 01023, Київ, 23,
Спортивна площа, 1, тел./факс 246-74-31.

Редакційна рада:
В.В.Ткаченко, В.І.Андрєєво,
Л.Н.Горlach (Коваленко), П.І.Медвідь,
О.Г.Олійник, В.Є.Устименко.

За достовірність фактів, точність імен та прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій. Газета розповсюджується серед земляків безкоштовно.

Передрук тільки з відомих видань. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Літературний редактор Леонід Коваленко. Комп'ютерний набір Оксана Степаненко.

Верстка, дизайн Галини ЧУЙКО.
Надруковано та завершено на замовлення товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві у ВАТ "Видавництво "Київська правда" (вул. Маршала Гречка, 13).
Тираж 2000. Зам. 1331.